

правимъ, напр. ножъ е орудіе, съ кое рѣжемъ; перо е орудіе, че съ него пишемъ: така и око е орудіе, че прѣзь него гледаме.

И животни-тѣ иматъ такоже пять чюства.

Азь усѣщамъ още гладъ и жажда, радость и печаль, страхъ и болѣзнь. Това усѣщаніе не става ни съ очи-тѣ, ни съ уши-тѣ, ни съ носа, ни съ друго външне чюство, слѣдователно у мене, освѣнь пять-тѣ чюства външни, има още и другы чюства внутренни, прѣзь кои азь знаѣмъ всичко това.

Животны могатъ такоже да усѣщатъ гладъ и жажда, радость и печаль, страхъ и болѣзнь. Кучето ся радва, кога види господина си, — квичи и вие отъ болѣзни, кога го ухапе друго куче. Азь могъ да кажъ съ думы и другому своѣмъ печаль и радость. Азь говорѣмъ; животно не може да говори.

Азь знаѣмъ, че нозѣ-тѣ ми служатъ за ходене; очи-тѣ за гледаніе; уши-тѣ за слушаніе; языкъ и уста за вкушаніе и говорене; носъ за обонаніе; знаѣмъ, че со всичкѣ си снагъ могъ да осязавамъ; животно това не знае, макаръ и да прави сіе истое.

Азь могъ да си вспомянѣмъ всичко, что съмъ видѣлъ, что съмъ чюлъ, что съмъ усѣщаль, безъ да употребѣмъ на това нѣчто ни рѣцѣ, ни главъ, ни нозѣ ни очи, ни уши, нито носъ. — Тыя силы, посрѣдствомъ коихъ си прѣдставямъ нѣчто, воспоминавамъ си нѣчто, искамъ нѣчто, — не сѣ силы отъ мое-то тѣло, а силы отъ душѣмъ-тѣ ми, или душевни силы. Азь имамъ душѣмъ, но не могъ да ѣмъ видѣмъ.